

Bönsöndagen

Predikan i Osby kyrka, 12 maj 07

”Bönen”

Luk 11:1-13

En gång hade Jesus stannat på ett ställe för att be. När han slutade sade en av hans lärjungar till honom: "Herre, lär oss att be, liksom Johannes lärde sina lärjungar." ²Då sade han till dem: "När ni ber skall ni säga:

Fader, låt ditt namn bli helgat.

Låt ditt rike komma.

³Ge oss var dag vårt bröd för dagen som kommer.

⁴Och förlåt oss våra synder,

ty också vi förlåter var och en som står i skuld till oss.

Och utsätt oss inte för prövning."

⁵Han sade till dem: "Tänk er att någon av er går till en vän mitt i natten och säger: 'Käre vän, låna mig tre bröd. ⁶En god vän som är på resa har kommit hem till mig, och jag har ingenting att bjuda på.' ⁷Då kanske han där inne säger: 'Lämna mig i fred. Dörren är redan låst, och jag har barnen hos mig i sängen. Jag kan inte stiga upp och ge dig något.' ⁸Men jag säger er: även om han inte stiger upp och ger honom något för vänskaps skull, så gör han det därför att den andre är så påträngande, och han ger honom allt vad han behöver. ⁹Därför säger jag er: Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. ¹⁰Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.

¹¹Finns det någon far ibland er som ger sin son en orm när han ber om en fisk ¹²eller ger honom en skorpion när han ber om ett ägg? ¹³Om nu redan ni, som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, skall då inte fadern i himlen ge helig ande åt dem som ber honom?"

”Lär oss att be”. Det var lärjungarna som ställde frågan till Jesus. Trots att de som fromma judar hade bett varenda dag i sitt liv så frågar de: ”lära oss att be!”

Är då bön något som man behöver lära sig? Det är väl inte så komplicerat att man måste gå en kurs för det. Både ja och nej. Bön är på sätt och vis det mest naturliga som finns för oss människor. Det finns tillfällen när alla, även den mest inbitne ateist ber. När man får ett cancerbesked, eller när man bevittnar en trafikolycka, finns det då någon som inte ber?

Vid sådana tillfällen så kommer bönen spontant, kanske är det först efteråt som man insåg att man faktiskt bad. Förmågan att be finns hos oss alla, lika självklart som förmågan att andas.

Men när man läser den här liknelsen som Jesus ger oss så är det en sak som betonas: mannens envishet. Jesus uppmanar oss alltså till uthållighet, att vi ska vara uthålliga i bönen. Det är det som berättelsen ur vardagslivet vill säga oss. En man har gått och lagt sig med sin familj i husets enda rum. Sängplatsen redde man till på kvällen och nu hade alltså alla gått och lagt sig med dörren reglad. Vi kan alla förstå hans motvilja att stiga upp, blåsa liv i elden för att kunna hitta lite bröd och ge till den påträngande grannen.

Vi kan inte övertolka berättelsen. Den sovande husfadern är ingen bild av Gud. Gud är inte motvillig att ge oss något så att vi måste tjata oss till det.

Men nyckelordet är ändå uthållighet. Vi uppmanas att var ihärdiga i bönen, att inte ge upp utan fortsätta be även om vi inte ser något resultat av bönen. Att Jesus uppmanar oss till detta betyder alltså att han har klart för sig att det är lätt att ge upp. Därför kan vi behöva övning, och det är därför lärjungarna ber honom: "Lär oss att be..."

När Jesus talar om bön så utgår han från relationen mellan föräldern och barnet. Han uppmanar oss att kalla Gud för "Abba", pappa. Det som är översatt med fader i våra biblar. Abba, det tilltalet användes av barnen i en familj men aldrig av tjänarna. För judarna på den tiden var det närmast anstötligt att använda ett så familjärt ord om Gud. Men Jesus lär alltså sina lärjungar ett nytt sätt att närma sig Gud. Barnets till sin far. Att be är som när ett barn kommer till sina föräldrar och lägger fram alla sina bekymmer och glädjeämnen. Det sker helt oförställt. Barnet försöker inte verka annorlunda än det är, hon säger det som hon har på hjärtat inte det som hon tror mamma eller pappa vill höra.

Samtidigt är det ju också så att vi som föräldrar, även om vi gärna ser att barnen kommer till oss med alla deras frågor och önskemål, inte ger allt det som de ber om. Barn ser ju inte alltid vad som är bra eller skadligt för dem. Ändå så har vi dessa stora löften: be så skall ni få, sök så skall ni finna.

Det är inte helt lätt att förhålla sig till dessa ord. Särskilt inte för någon som länge fått uppleva Guds tystnad eller utebliven bönhörelse. Men det orden vill uttrycka är att bön är på riktigt, det är något verkligt. Bön är inte bara någon slags terapi utan det får konsekvenser. Både för en själv och för andra. Ber vi så få vi, antingen det vi bett om eller något bättre.

Men kan man verkligen be Gud om precis vad som helst: även EU-moppar och dataspel? Naturligtvis kan man göra det, men det betyder inte att vi får allt vi ber om. Gud är inte som någon programledare från Postkodmiljonären som strör sina goda gåvor över oss. I så fall hade vi fokuserat mer på Guds gåvor än Gud själv. Gud hade bara blivit ett medel för oss, för eget välbefinnande. Men Gud vill vara mer än ett medel, han vill vara själva målet och meningen med våra liv.

Men bön påverkar också oss själva. Jag tror att vi kan förändra Gud men vi är kanske de som blir mest förändrade. Om vi bestämmer oss för att be regelbundet en tid så kommer vi snart att upptäcka att våra böneämnen förändras. Våra prioriteringar förändras. Det som tidigare var så viktigt för en kanske kommer i bakgrunden och vi upptäcker andra livsnödvändiga behov.

Och vi upptäcker att bönen hela tiden har varit inom oss, som en porlande källa i vårt inre. En bön som vi bara har att stämma in i.